

"אם לא כפר הנוער, לא בטוח שהייתי הופך לכדורגלן"

ביברס נאתכו, קפטן נבחרת ישראל, מספר בטור מיוחד על ימיו בפנימיות וקורא לא לדחוק את המוסדות הצידה: "אנשים לא מבינים מספיק את המשמעות עבור עשרות אלפי בני נוער"

ביברס נאתכו / 23/06/2022

תיקתקנו: קליפ סיכום היום, 23.6 (ספורט1)

שנת לימודים עומדת להסתיים, אחת נוספת, חדשה, כבר ממש מעבר לפינה, וממה שאני שומע ומבין מהארץ לאחורונה - כפרי הנוער והפנימיות, המוסדות הכל כך חשובים האלה עבור מערכת החינוך והחברה הישראלית, נדחקו בעצמם לפינה.

אנחנו נמצאים היום בנקודה קריטית ביותר, בה הפנימיות וכפרי הנוער סובלים מתקצוב חסר של עשרות מיליוני שקלים (פער תקציבי של 56 מיליון שקל מדי שנה), אולי בגלל שאנשים לא

מבינים מספיק את משמעותם של המוסדות לעשרות אלפי ילדים ובני נוער.

אני, שגדלתי בכפר הנוער "מקווה ישראל" - ה"אקדמיה" של הפועל תל אביב - זכיתי להכיר ולבלות מרבית מחיי הנעורים שלי נערים ונערות המגיעים ממשפחות קשות יום ומרקעים שונים, מקבלים מעטפת משמעותית ששמרה עליהם ועטפה אותם כדי שילמדו, יתחנכו ויקבלו הזדמנות אמיתית בחיים. יהפכו מנוער בסיכון, לנוער בסיכון. זכיתי, כי למדתי שם להעריך ולחבק את מה שיש, ולמדתי לקחת הכל בפרופורציות בחיים.

ה"אקדמיה" עיצבה אותו. נאתכו (צילום: ברני ארדוב)

המעבר מהבית החם של ההורים אל פנימייה כילד בן 13 לא הייתה פשוטה בכלל. גדלתי בבית מפנק ושמח, ולפתע פתאום אני ישן במקום זר, מתרגל לחיים חדשים, למען מטרה שלשמה אני עובד יום יום עד היום הזה ככדורגלן בקבוצתי פרטיזן בלגרד וכקפטן נבחרת ישראל.

ידעתי שאני מוכרח להתגבר על הקשיים והגעגועים, לחיות איתם ולהנות מהדרך על מנת להגשים את המטרות שלי ולהפוך לשחקן כדורגל מקצועי. אותם נערים ונערות כנראה שלא

חלמו כל כך בגדול, אולי גם לא הגישו חלום שאפתני שכזה לזכות בתהילה לאורך שנים ולעשות את הדבר שהם הכי אוהבים ועוד להתפרנס ממנו, תודה לאל. הם "רק" חיפשו בית חם.

בזמן השהות בפנימייה נחשפתי להמון נערות ונערים שחלקם הלא מבוטל במצוקה של ממש, כלומר במצב סוציו-אקונומי נמוך, כאלה שההורים שלהם אלכוהוליסטים במקרה הטוב ולגבי המקרים הרעים קצרה היריעה מלהכיל. הפנימייה נתנה להם מקום משלהם. בית ראשון, "מפלט אחרון".

הגיע לפנימייה מסיבה שונה לחלוטין. נאתכו (צילום: דני מרון)

אני גדלתי בפנימייה, אבל הגעתי אליה מסיבה שונה לחלוטין מרוב הנערים. אני בסך הכל רציתי להמשיך ולשחק בהפועל תל אביב ולהיות קרוב למתחם האימונים, אבל ראיתי את ההזדמנות שהפנימייה נתנה לילדים צעירים יום יום.

יום יום הם מבינים את המשמעות של סביבה ומסגרת, והפנימיות וכפרי הנוער באמת מספקים להם את המעטפת הנכונה. המדינה בכלל, ומשרד החינוך בפרט, חייבים לאפשר לאותם

נערים עתיד בטוח ויציב הרבה יותר ממה שיש להם כרגע. זו האחריות שלהם.

בפנימייה כמו בנבחרת, אפשר לראות כמה המדינה שלנו הטרוגנית ומגוונת. היתרון הגדול בעיניי שהפנימייה סיפקה, ששם אף פעם, פשוט אף פעם לא היה 'בעיות' ומקרים של שנאה וגזענות על בסיס דת וגזע. זה הדבר המשמעותי ביותר, שם כולם היום שווים ואף אחד לא חשב שהוא טוב יותר מהשני. לא יכול להיות שהפנים היפות של החברה הישראלית, העתיד שלה, ימשיכו לפעול בגירעון מתמשך.

הפנימייה הכינה אותי כבר אל החיים האמיתיים. כשאתה נמצא עם חברים גם אחרי שעות הלימודים יש לזה את היתרונות שלו. אתה סופג ערכים, אתה יוצר קשר חזק ומשמעותי עם אנשים, לומד איך להתנהל בקבוצה וגם לומד להתגבר על מכשולים לבד כי אתה כבר לא תחת השגחת ההורים.

בסופו של יום מצאתי מקום טוב, מצאתי בית. מקום שנתן להמשיך בכדורגל ועזר לי לסיים את הלימודים בצורה טובה בדיוק כמו שרציתי. היום אני מבין, לא בטוח בכלל שאם הייתי לומד בבית ספר "רגיל" ולא בפנימייה אז הייתי היום שחקן כדורגל. זו האמת.

יש אלפי ילדים שהפנימייה וכפרי הנוער הם הכרחיים להם, ראיתי את זה בעיניים שלי.

משרד החינוך צריך להחזיר לכפרי הנוער ולפנימיות את החוב המוסרי שלו כלפיהם - פער תקציבי של 56 מיליון שקלים מדי שנה - שמורגש היטב אצל נערים ונערות שזקוקים לעתיד טוב יותר. בימים אלה, אנחנו צריכים להתגייס למשימה לאומית עבורם. משרד החינוך צריך לדאוג לאותם ילדים ואני מקווה שזה יקרה כמה שיותר מהר.

תגיות: ביברס נאתכו

